28/03/2019

Από που προέρχεται η σημερινή κρίση;

/ Ορθόδοξες Προβολές

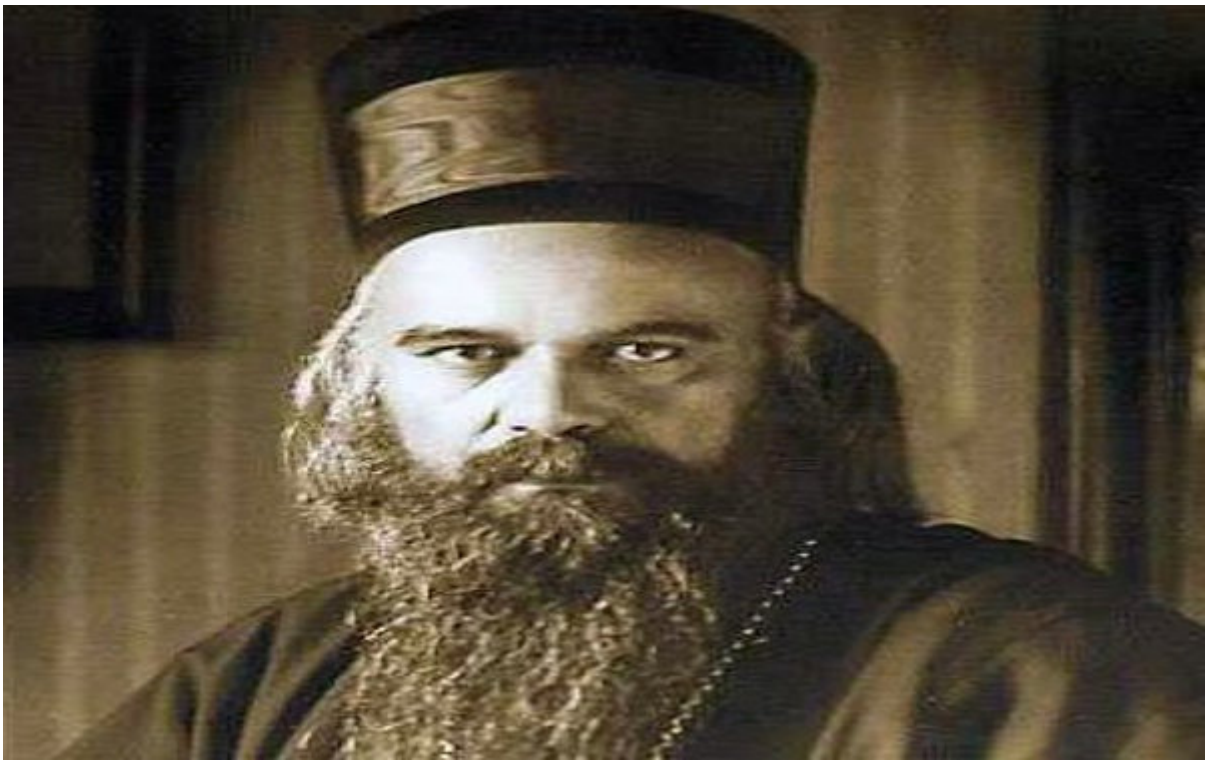

Του Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς

Μὲ ρωτᾶς, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ ποὺ προέρχεται ἡ σημερινὴ κρίση, καὶ τί σημαίνει αὐτή.

Ποιὸς εἶμαι ἐγὼ γιὰ νὰ μὲ ρωτᾶς γιὰ ἕνα τόσο μεγάλο μυστικό; «Μίλα, ὅταν ἔχεις κάτι καλύτερο ἀπὸ τὴ σιωπή», λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Ὅμως παρόλο ποὺ θεωρῶ, ὅτι ἡ σιωπὴ εἶναι τώρα καλύτερη ἀπὸ κάθε ὁμιλία, καὶ ὅμως λόγω ἀγάπης πρὸς ἐσένα, θὰ σοῦ ἐκθέσω ἐκεῖνα ποὺ σκέπτομαι περὶ αὐτοῦ ποὺ ρώτησες.

Ἡ κρίση εἶναι ἑλληνικὴ λέξη, καὶ σημαίνει δίκη. Στὴν Ἁγία Γραφὴ αὐτὴ ἡ λέξη χρησιμοποιεῖται πολλὲς φορές. Ἔτσι ὁ ψαλμωδὸς λέει: «διὰ τοῦτο οὐκ ἀναστήσονται ἀσεβεῖς ἐν κρίσει» (Ψάλμ. 1, 5). Σὲ ἄλλο μέρος πάλι λέει: «ἔλεος καὶ κρίσιν ἄσομαι σοί, Κύριε» (Ψάλμ. 100, 1). Ὁ σοφὸς Σολομώντας γράφει, ὅτι «παρὰ δὲ Κυρίου πάντα τὰ δίκαια». (Πάρ. Σόλ. 16, 33). Ὁ ἴδιος ὁ Σωτήρας εἶπε, «ἀλλὰ τὴν κρίσιν πᾶσαν δέδωκε τῷ υἱῷ» (Ἰωάν. 5, 22), ἐνῶ λίγο πιὸ κάτω λέγει πάλι «νῦν κρίσις ἐστὶ τοῦ κόσμου τούτου» (Ἰωάν. 12, 31). Ὁ ἀπόστολος Πέτρος γράφει «ὅτι ὁ καιρὸς τοῦ ἄρξασθαι τὸ κρίμα ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ» (Ἀ’ Πετρ. 4, 17).

Ἀντικατάστησε τὴ λέξη «κρίση» μὲ τὴ λέξη «δίκη» καὶ διάβασε: «Διὰ τοῦτο οὐκ ἀναστήσονται ἀσεβεῖς ἐν δίκῃ» ἢ «ἀλλὰ τὴν δίκην πάσαν δέδωκε τῷ υἱῷ» ἢ «νῦν δίκη ἐστὶ τοῦ κόσμου τούτου» ἢ ὅτι «ἀποδώσουσι λόγον τῷ ἑτοίμως ἔχοντι δικᾶσαι ζώντας καὶ νεκρούς».

Ἕως τώρα οἱ εὐρωπαϊκοὶ λαοὶ χρησιμοποιοῦσαν τὴν λέξη «δίκη», ἀντὶ γιὰ τὴ λέξη «κρίση», ὅποτε καὶ νὰ τοὺς ἔβρισκε κάποια συμφορά. Τώρα ἡ καινούργια λέξη ἀντικατέστησε τὴν παλιά, καὶ τὸ κατανοητὸ ἔγινε ἀκατανόητο. Ὅταν γινόταν ξηρασία, πλημμύρα, πόλεμος ἢ ἔπεφτε ἐπιδημία, ὅταν ἔρριχνε χαλάζι, γίνονταν σεισμοί, πνιγμοὶ καὶ ἄλλες συμφορές, λέγανε «Θεία δίκη!».

Καὶ αὐτὸ σημαίνει: κρίση μέσα ἀπὸ ξηρασίες, κρίση μέσα ἀπὸ πλημμύρες, μέσα ἀπὸ πολέμους, μέσα ἀπὸ ἐπιδημίες κ.λπ. Καὶ τὴ σημερινὴ χρηματικό-οἰκονομικὴ δυσκολία ὁ λαὸς τὴν θεωρεῖ ὡς Θεία δίκη, ὅμως δὲν λέει ἡ δίκη ἀλλὰ ἡ κρίση. Ἔτσι ὥστε ἡ δυσκολία νὰ πολλαπλασιάζεται μὲ τὸ νὰ γίνεται ἀκατανόητη! Ἐφόσον ὅσο ὀνομαζόταν μὲ τὴν κατανοητὴ λέξη «δίκη», ἦταν γνωστὴ καὶ ἡ αἰτία, λόγω τῆς ὁποίας ἦρθε ἡ δυσκολία, ἦταν γνωστὸς καὶ ὁ Δικαστής, ὁ Ὁποῖος ἐπέτρεψε τὴν δυσκολία, ἦταν γνωστὸς καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐπιτρεπόμενης δυσκολίας. Μόλις ὅμως χρησιμοποιήθηκε ἡ λέξη «κρίση», λέξη ἀκαταλαβίστικη σὲ ὅλους, κανεὶς δὲν ξέρει πιὰ νὰ ἐξηγήσει οὔτε γιὰ ποιὸ λόγο, οὔτε ἀπὸ Ποιόν, οὔτε ὡς πρὸς τί. Μόνο σ’ αὐτὸ διαφέρει ἡ τωρινὴ κρίση ἀπὸ τὶς κρίσεις ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν ξηρασία ἢ τὴν πλημμύρα ἢ τὸν πόλεμο ἢ τὴν ἐπιδημία ἢ τοὺς πνιγμοὺς ἢ κάποιους ἄλλους πειρασμούς.

Μὲ ρωτᾶς γιὰ τὴν αἰτία τῆς τωρινῆς κρίσης, ἢ τῆς τωρινῆς Θείας δίκης! Ἡ αἰτία εἶναι πάντα ἡ ἴδια. Ἡ αἰτία γιὰ τὶς ξηρασίες, τὶς πλημμύρες, τὶς ἐπιδημίες καὶ ἄλλα μαστιγώματα τῆς γενιᾶς τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ αἰτία καὶ γιὰ τὴν τωρινὴ κρίση. Ἡ ἀποστασία τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸν Θεό. Μὲ τὴν ἁμαρτία τῆς Θεό-ἀποστασίας οἱ ἄνθρωποι προκάλεσαν αὐτὴ τὴν κρίση, καὶ ὁ Θεὸς τὴν ἐπέτρεψε, ὥστε νὰ ξυπνήσει τοὺς ἀνθρώπους, νὰ τοὺς κάνει ἐνσυνείδητους, πνευματικοὺς καὶ νὰ τοὺς γυρίσει πρὸς Ἐκεῖνον. Στὶς μοντέρνες ἁμαρτίες—μοντέρνα καὶ ἡ κρίση. Καὶ ὅντως ὁ Θεὸς χρησιμοποίησε μοντέρνα μέσα ὥστε νὰ τὸ συνειδητοποιήσουν οἱ μοντέρνοι ἄνθρωποι: χτύπησε τὶς τράπεζες, τὰ χρηματιστήρια, τὶς οἰκονομίες, τὸ συνάλλαγμα τῶν χρημάτων. Ἀνακάτωσε τὰ τραπέζια στὶς συναλλαγὲς σ’ ὅλο τὸν κόσμο, ὅπως κάποτε στὸ ναὸ τῶν Ἱεροσολύμων. Προξένησε πρωτόγνωρο πανικὸ μεταξὺ ἐμπόρων καὶ αὐτῶν ποὺ ἀνταλλάσσουν τὸ χρῆμα. Προκάλεσε σύγχυση καὶ φόβο. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκανε γιὰ νὰ ξυπνήσουν τὰ ὑπερήφανα κεφαλάκια τῶν σοφῶν της Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, γιὰ νὰ ἔλθουν εἰς ἑαυτοὺς καὶ νὰ πνευματικοποιηθοῦν. Καὶ ἀπὸ τὴν ἄνεση καὶ τὸ ἀγκυροβόλημα στὰ λιμάνια τῆς ὑλικῆς σιγουριᾶς νὰ θυμηθοῦμε τὶς ψυχές μας, νὰ ἀναγνωρίσουμε τὶς ἀνομίες μας

καὶ νὰ προσκυνήσουμε τὸν ὕψιστο Θεό, τὸν ζωντανὸ Θεό.

Μέχρι πότε θὰ διαρκέσει ἡ κρίση; Ὅσο τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων παραμείνει δίχως ἀλλαγή. Ὥσπου οἱ ὑπερήφανοι ὑπαίτιοι αὐτῆς τῆς κρίσης νὰ παραιτηθοῦν μπροστὰ στὸν Παντοδύναμο. Ὥσπου οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ λαοὶ νὰ θυμηθοῦν, τὴν ἀκαταλαβίστικη λέξη «κρίση», νὰ τὴ μεταφράσουν στὴ γλώσσα τους, ὥστε μὲ ἀναστεναγμὸ καὶ μετάνοια νὰ φωνάξουν: «ἡ Θεία δίκη»!

Πὲς καὶ ἐσύ, τίμιε πατέρα, ἡ Θεία δίκη, ἀντὶ ἡ κρίση, καὶ ὅλα θὰ σοῦ γίνουν ξεκάθαρα.

Χαιρετισμοὺς καὶ εἰρήνη

Από το βιβλίο “Δρόμος δίχως Θεό δεν αντέχεται…”, Ιεραποστολικές επιστολές Α’, εκδ. “Ἐν Πλω», Αθήνα 2008, σ.σ. 33 – 36.